

2. — Пепелница

(Мана, оидиумъ, кюлеме)

Следъ пероноспората, която е една отъ обикновенитѣ и чести болести по лозята, идва пепелницата. Тя у насъ се срѣща по-нарѣдко, защото за нейното появяване се иска влага. Ето защо оидиумътъ се развива по лозята, разположени край черноморския брѣгъ. Въ вътрешността на царството се развива много по-рѣдко и то по асми, които се намиратъ на влажно мѣсто.

Пепелницата напада сжщо всички надземни органи на лозата: стѣбла, листа, лѣторасли и грозде. Споменатитѣ органи се покриватъ съ брашнестъ повлакъ, който отначало е на петна, но постепенно се разширява, докато обхване цѣлата нападната частъ. Тоя повлакъ може да се изтрива съ прѣсти. При силно заразяване растежътъ се забавя, и нападнатиятъ органъ засъхва.

Опасно е, когато сж нападнати самитѣ гроздове. Младитѣ зърна се покриватъ изцѣло съ сивобѣлъ повлакъ, сбръчватъ се и изсъхватъ. Ако времето е влажно, зърната започватъ да гниятъ. Ако зърното не е цѣло нападнато, а само нѣкоя частъ, то кожата на тази частъ засъхва, разпуква се надлъжъ и семкитѣ изкачатъ навънъ. Това разпукване е най-сжществениятъ белегъ, по който тая болестъ се отличава отъ перопоспората. Силно заразенитѣ лозя миришатъ на мухълъ, и по тоя именно дѣхъ от-

 1. Заразенъ листъ. 2. Заразено грозде съ изкочили навънъ семки.

криваме **болестъта**.

Повлакътъ на тая болестъ се състои отъ преплетени гжбни влакна, които се ширатъ по повърхността на нападнатия органъ. Тѣ изпущатъ въ тъканята на нападнатия органъ особени смукала, съ които смучатъ соковетѣ. Вследствие на това нападнатата частъ жълтѣе, после става кафява, докато съвсемъ почернѣе. Тия влакна презъ лѣтото образуватъ зародиши, съ които гжбата се разпространява отъ лозе на лозе, докато обхване цѣлата мѣстностъ.

Презъ зимата гжбата се запазва съ зимни зародиши, които могатъ да изтрайватъ на студа. На следната пролѣтъ тѣ заразяватъ младитѣ покарали лози.

Понеже зимнитѣ зародиши се образуватъ по опадалата шума, въ цепнатинитѣ на кората, по изсъхналитѣ грозда, то за пред-